

† Leopoldu Turšiču v spomin.

Ne bom pisal razprave, ko nisem učenjak, in še tega ne vem, kje je bil rojen, kje je hodil v šole in kako je romal po svetu in življenju.

Tudi ni to nekrolog, ker mu nisem bil znanec in prijatelj, da bi imel pravico, pisati mu v slovo in slavo. Nikoli v življenju me ni videl, in jaz njega ne.

Pa mi je vendar hudo po tebi, naš Vrtčev pesnik, Leopold Turšič! Tako bridko mi bo pri srcu, ko bom listal prihodnje številke Vrtea in Angelčka, kot Stritarjevi siroti:

Kako je hiša strašno prazna ..

Letos, prvega junija so te djali v črno zemljo, in lani osorej sem bil prvikrat v Krškem, sanjavo tihem, starem mestecu ob široki Savi.

Ko sem do opoldanske ure izvršil svoje opravke, sem po krških ulicah hodeč čakal na vlak. Pred lepim gosposkim župniščem šele sem se domislil, da je gospodar v tej hiši pesnik Leopold Turšič. »K Turšiču stopim,« sem sklenil na hitro, »da ga pozdravim in vidim, pa spet grem.« In že sem stopil na prag ter prijel za kljuko. Pa sem se spet premislil: »Poldan je, ni pritraven čas za posete. Mogoče ne bo prav, da mu silim v hišo, neznanec — nezvanec. In bolehen je tudi...«

Krenil sem nazaj na trg, v solnce in tišino dremajočega mesteca, in čez leseni most na Videm, kjer sem počakal v krčmi pod kostanji.

To je bilo lani, ko sem bil v Krškem in nisem šel k Turšiču...

In letos?

Tam okoli Krškega
grozdje dozoreva —
oj, h trgatvi radostni

čriček že prepeva —
kje bi zdajle na jesen
domek svoj izbrali...

Kje ti je izbrala Previdnost domek zdajle na jesen, ljubi, tiho veseli pesnik Leopold Turšič, ti naša radost in naša boll! Pod zeleno, od solnca blagoslovljeno Trško goro, v tem sanjavem starem krškem mestecu na položnem bregu Save. Počivaš in ne boš več vstal. Nad tem nebeško lepim, široko odprtim krajem je solnce, je živ, opojen dan, in grozdje dozoreva, življenje, bujno zdravo življenje polje vsepovsod — ti pa počivaš: mlad, veder, dober, pesnik, svečenik, trpin...

Ko sem bral tvojo Pomladno balado v lanskem Vrtecu, nisem mislil, da je kakor labodja pesem, kakor tvoje slovo od življenja in Vrtea.

Nekod iz temè je skoviknil skovir —
brez sina je mamica bila.

Kadar me spet pripelje pot v Krško, se ne bom več obotavljal. Se ne bom več na pragu premislil. Prav zares te neznanec obiščem, Leopold Turšič.

Mogoče se bodo igrali otroci okoli tvojega groba, in ti tiho porečem:

»Ne mislim na smrt in trohnobo; zakaj, glej, kjer si dotrpel in izdihnil, klije naše cvetje: deca, ki si jim zvesto in ubrano pel, so zunaj, v žitu in travi. Vse je, kakor je bilo...«

Ne mislim na trohnobo in smrt, ker ti živiš, Leopold Turšič, ki nisi zastonj hodil po tej slovenski zemlji, ti živiš, in mi vsi, kar nas je Vrtčevih, smo ti iz srca hvaležni!«

Tako porečem, kadar me pripelje pot do tvoje gomile.

Počivaj v Bogu, naš pesnik!

Ant. Žužek.